

Kijken, kijken, kijken...

Toen ik bijna 20 jaar geleden begon op de KWA en al die grijze koppies zag, dacht ik "oh help, wat zoek ik hier", maar dat bleek onzin, ik ben gebleven al die jaren en inmiddels ook helemaal grijs...

Ik heb gewerkt bij Margreet en zit nu in de maandagavond-groep van Marijke, portret en model. De avonden zijn afwisselend, korte en lange standen, gekleed model en portret. Door veel te oefenen zijn de lijnen en vormen "in mijn hand gaan zitten", nu wordt het écht leuk en kan ik gaan experimenteren met materiaal, licht-donker en compositie. De basis, het tekenen van een gelijkend en anatomisch kloppend portret/model, is er.

De grootste inspiratie zijn de modellen zelf: oud en jong, man en vrouw, in allerlei houdingen. Sommige modellen blijven "achter hun huid zitten" en laten zich niet "zien", ook al staan ze vlak vóór me, die vind ik moeilijk om te tekenen.

Ook haal ik mijn inspiratie uit het werk van anderen, via de musea en de boeken en ik heb mijn helden: Lucian Freud (die staat bovenaan!), de zelfportretten van Rembrandt, Francis Bacon, Egon Schiele.

Wat me ook inspireert is het werken met verschillend materiaal, over elkaar, door elkaar, soms heel verrassend. Het is ook leerzaam om het werk van de collega's te bekijken en ervaringen uit te wisselen.

En het allerfijnste is toch wel de "toestemming" om te kijken, kijken, kijken, niet te tekenen, maar alleen maar te kijken: naar het licht op een gezicht, de kleuren van de huid, de kromming van een rug.

De KWA is een fijne plek om te werken, de sfeer is open en uitnodigend, goede tips van de docenten, collegiaal. Ik teken nog 20 jaar bij!

